

og dels derved, at dette Sygehus, regnet pr. Seng, sikkert vil blive ikke saa lidt billigere at opføre, end det vilde komme til at koste pr. Seng at opføre noget af de andre Sygehuse, der her er Tale om, og om hvilke der foreligger Projekter. Dernæst skaffer v. Hartens Plan et større Antal Senge end nogen af de andre Planer. Ganske vist er Udgifterne ved Gennemførelsen af hans Plan en Del højere end ved de andre, om end ikke overmaade meget, og det afskrækker mig da heller ikke, men man vil ved dette Forslag undgaa Teltbehandling. Nu siger man ganske vist, at Telte meget godt kan bruges, de er ikke saa forfærdelige, som mange mener, men i den By, jeg hører til, har jeg haft Lejlighed til at se, at Teltbehandling er alt andet end heldig, den er i højeste Grad uheldig, og man bør ikke bibeholde den for at spare nogle Kroner i Opførelsesudgifter. Som sagt, v. Hartens Plan fortjener efter min Mening den største Opmærksomhed, og jeg vilde ønske, at den højtærede Minister vilde tage de Tanker op, som v. Harten har nedlagt i sit Forslag, og som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) og jeg i Dag har gjort os til Talsmænd for. Hvis Forslaget ikke kan bruges helt, som det er, vil jeg ønske, at der maa blive foretaget de nødvendige Ændringer, jeg tror ikke, at disse vil blive saa overordentlig store eller vanskelige at foretage. De aarlige Driftsudgifter ved det af v. Harten foreslaaede Sygehus vil afgjort blive betydelig mindre end ved de andre Planer, uden at Forholdene for de syge bliver ringere end ved Sygehuse efter et hvilket som helst af de andre Projekter. Jeg vil altsaa lægge et godt Ord ind for dette Forslag og bede den højtærede Minister se velvilligt paa det og undersøge, om man ikke muligvis kunde kombinere v. Hartens Forslag med et eller flere af de andre Projekter, saa at man i alt væsentligt bibeholdt v. Hartens Plan, dette er Ministeren jo ikke afskaaret fra. Hvis det gøres, tror jeg, som sagt, at ikke blot de syge vil blive tilfredse dermed, men at ogsaa Staten vil blive tilfreds dermed, idet den vil spare betydelige aarlige Driftsudgifter.

Klaus Berntsen: Som Formand for det Udvalg, der har behandlet denne Sag, vil jeg ogsaa gøre nogle Bemærkninger, førend Sagen gaar videre. Det er ganske rigtigt, hvad der før blev gjort opmærksom paa, at denne Sag foreligger paa en noget mær-

kelig Maade. idet hele Udvalget er enig om at indstille Lovforslaget til Vedtagelse og ogsaa er enig om de Ændringer, der føjes til, men desuagtet er Udvalget uenigt. Denne Uenighed kommer imidlertid ikke til Afstemning, idet man er enig om det, ærede Medlemmer kan komme til at stemme om. Men hvorfor diskuterer man det saa? (*S. Sørensen:* Ja, hvorfor?) Det skal jeg forklare det ærede Medlem. Det gør vi, fordi Udvalget viser Ministeren den Tillid at overlade til ham at lægge den af de Planer, der er forelagt Udvalget med Hensyn til Opførelse af et nyt Sygehus, han foretrækker, til Grund ved Udførelsen af det Hverv, som er betroet ham. Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet foretrækker Ingeniørernes og Lægernes Plan til et nyt Sygehus, medens Mindretallet, hvortil jeg hører, foretrækker Arkitekt Ingemanns Plan. Nu er der en æret Taler (*Christian Rasmussen*), som for et Øjeblik siden har fremhævet Fortrinene ved v. Hartens Plan, og nogle ærede Medlemmer af Udvalget har ligeledes i deres Separatbetænkning lagt særlig Vægt paa Fortrinene ved denne Plan. Vi søger derfor fra hver sin Side at gøre Indtryk paa Ministeren til Fordel for det Standpunkt, vi hver for sig indtager, og det er ganske naturligt. (*Chr. Hansen:* Forsvarsministeren er ikke til Stede!) Men han læser selvfølgelig, hvad vi siger, det kan det ærede Medlem da tænke sig; Ministeren har desuden et Par Kolleger her, og af dem er Kultusministeren lutter Øre, han vil selvfølgelig referere, hvad der her bliver sagt.

Spørgsmaalet om et nyt Garnisonssygehus er et gammelt Spørgsmaal. Det var Genstand for indgaaende Forhandlinger i det forrige Aarhundrede, der var nedsat Kommissioner om den Sag, og Formaalet for det Arbejde, der da blev gjort, var at forene Hæren og Søværnet om et for begge Værn fælles Sygehus. Det er aldrig lykkedes. Det har ikke staaet i nogen Ministers eller i Rigsdagens Haand at tilvejebringe et Forslag, der kunde føre til Enighed mellem Hær og Flaade, og da det viste sig, at det gamle Garnisonssygehus i Rigensgade var overbelastet med Patienter fra begge Værn, prøvede jeg som Forsvarsminister paa at gaa en anden Vej end den tidligere tænkte. Jeg søgte at afhjælpe Manglerne dels ved at stille Forslag om et særskilt Sygehus for Søværnet — og det lykkedes mig at gennemføre den Side af Sagen —, dels ved at foreslaa at anvende et Beløb til Omordning og For-